

Poemas de Teresa Fraga Couto

Teresa Fraga Couto naceu en Xeve en 1929, pero vive en Lerez desde 1952. Malia ter soamente estudos primarios, sempre sentiu inclinación pola cultura, aínda que as faenas domésticas, o traballo do campo e os labores de costura, restáronlle un maior achegamento a ela.

Con todo, despois de xubilarse, vén realizando unha serie de actividades lúdicas e culturais que a manteñen lúcida e optimista. Ademais de ler diariamente o xornal, fixo teatro e foi a actriz protagonista de "Dúas letras", curtametraxe coa que foi galardoada no festival de Cans de 2012 co premio do xurado á mellor interpretación feminina. Tamén escribe poemas cheos de sentimento e amor, dedicados maioritariamente a Pepe, o seu finado marido, que lle serviron de alivio diante de tan sentida ausencia. Deles reproducimos a continuación unha mostra que asina como Teresa de Pepe, con ilustracións de Montserrat Castro Poceiro

Os camiños da Regueira

O camiño da Regueira,
canto me fai recordar
a aquel mozo tan guapo
que a Xeve vai namorar
en busca daquela moza
que o estaba a agardar.

Con alegría e contenta,
mira se o ve chegar.
Ela xa está moi inquieta,
pensa que vai a tardar,
porque é bastante lonxe,
ten moito que camiñar.

Por entres silvas e toxos
case non pode pasar.
Para Xeve vai contento
sabe que ela vai estar
escondida naquel sitio
onde non a vexa o pai.

Cando voltaba para Lerez
xa ía máis anoxado
Dicía: Non volvo máis!
Xa estou bastante cansado
e ademais esconderse.
Escóndete ti se queres,
que eu non lle fixen nada.
O mal que fixen é quererle.

Pero ó domingo seguinte
xa tiña todo olvidado,
e volvía coma sempre.
Ela xa estaba a esperalo.

Queréndose cada día
desde que se coñeceron.
O amor vai aumentando...
e pasaron sete anos.

Era o un de agosto
de mil novecentos cincuenta
que el chegou licenciado
do servizo militar.

E chegou moi decidido:
Isto así non pode ser!
Pasar a vida a esconderse,
isto o hai que arranxar.

E vaia se o amañaron,
acabouse o esconderse.
O amor pudo con todo,
cos toxos e coas silvas.
Cos regueiros e cos valos
porque no agosto seguinte
xa naceu unha meniña
e quedou todo amañado.

Antes de nacer a nena
inda o pasaron mal.
O pai dela quería que casaran
e os pais del non.
Dicían que tiña tempo.

E el estaba moi triste,
non tiña nada aforrado,
poeque todo o que gañaba
na casa tiña que dalo.

E ela ó velo tan triste
decide falar co pai:
Non me caso por agora,
imos agardar un pouco
a que Pepe xunte algo.

E xa empezou a gañar,
para el e para a súa nena
e para poder casar.

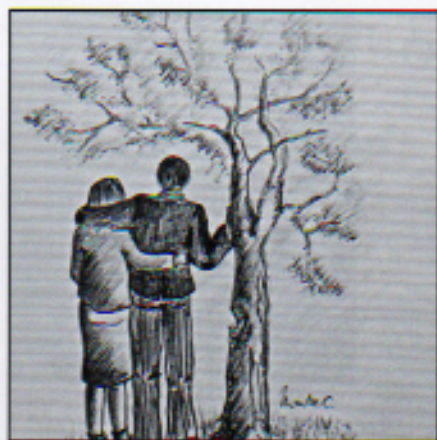
Cando a nena tiña un ano
chegou a Xeve moi contento:
Xa nos podemos casar!

E casaron en setembro
de mil novecentos cincuenta e dous.
E levounas para Lerez,
para estar sempre ó seu lado.

Os camiños da Regueira
canto me fan recordar,
aquel mozo tan guapo
que ía a Xeve namorar.

E non cambiaría nada
Que sorte tiven meu amor!
Encontrarte aquela noite
que entraches na miña vida
por iso me é tan difícil
vivir a vida sen ti.

Hoxe fai dezasete meses
que estou vivindo de recordos,
miña vida, meu amor...

e quen me dera pensar
que hai outra vida mellor
para volver a empezar.

E non cambiaría nada.
Foi unha historia tan fermosa
que só cambiaría o final.
Que non marcharas ti só,
que nos marcháramos xuntos.
Que me levaras contigo
e non ter que estar a esperar.

Xa sei que non é culpa túa,
din que Deus sabe o que fai,
que me deixou aquí por algo
e que teño que aguantar,
a que chegue a miña hora
e Deus me queira levar,
para estar sempre contigo
e non separemos xamais.

Gracias á radio

Que compañía me fai a radio
cando non podo durmir
e non teño con quen falar,
e contarlle as miñas penas
que ninguén quere escoitar.

Xa son as tres da mañán
e púxenme a pensar
o que me pasa de día
e non podo comprender,
que a xente que máis me quere
non me poida entender.

Seguro que é culpa miña,
que non me sei explicar,
que me perdoen as fillas
se llo fago pasar mal.

Por iso: Gracias á radiol
Que non só me distrae,
que tamén se falan cousas
como o que me pasa a min,
que teño amigas moi boas
que me queren distraer,
pero escoitarme non lle gusta
porque din que se deprimen...

Eu sei que teñen razón,
por iso quero estar soa
e falar con un papel
e tamén cunhas fotografías
de quen me está a axudar.

E mírame con tenrura
e fáleme con paciencia:
Ponte tranquila muller
que isto hache de pasar.

Cando estamos xuntos,
aunque tardes o que tardes,
eu hei de te agardar,
para estar sempre contigo
e nunca nos separar.

Que non me leven a ningún

Para cando eu non estea...
que algún día ten que ser,
e cando chegue ese día
quero que estades contentos.

E que vos levedes ben,
eu sei que ha de ser así,
que podo marchar tranquila
que sempre estaredes unidos.

Aunque haxa desavenencias,
solo con quererse un pouco
todo se pode perdoar.

Sempre é mellor perdoar.
Que ter que pedir perdón.
Aunque tampouco está mal
pedir perdón se fai falta,
ata a xente que se quere
hai que pedirlle perdón
por quererlle demasiado.

Eu penso que é mellor
sufrir por haber querido
que morrer sen haber vivido.

O que eu vivín ata hai pouco
iso xa ninguén mo quita.
Agora vivo outra etapa,
que teño que aprender a superar:
Ser feliz cos que me queren,
porque nada é para sempre,
todo nace e todo morre,
iso xa o sabemos todos...

O que eu non podo entender,
aunque eu non entendo nada
pero pensar penso moito...
Non sei se penso ben...ou mal.

Penso... Como non seremos
coma as flores e as plantas
que levan todo por orde?
Morren as vellas quedan as novas.

É como tiña que ser.
Por iso lle pido a Deus
que non me quite a ningún.
Agora tócame a min,
eu xa vivín o bo e o malo.
Agora tócame o bo, morrer por
haber vivido.
E que non me leven a ningún!